

ἜΤΟΣ Β΄.

Ἐ Φ Η Μ Ἐ Ρ Ι Σ Σ Χ Ρ Υ Ρ Ι Κ Η

ἌΡΙΘ. 96

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΡΤΑ 25

Τιμὴ ἑτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἑφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14 Δεκεμβρίου 1880.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΟΥΣ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

«... Δὲν ὑπάρχουσι τόποι καὶ ἔθνη γελοῖα, ὅπως δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε ἐποχαὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ γελοῖα, ἀλλὰ πάντοτε καὶ ἀπανταχοῦ ὑπῆρξε τὸ γελοῖον, καὶ εἶναι φαίνεται ἴδιον εἰς τὴν δικηβολικὴν μου φύσιν νὰ βλέπω ἐγὼ τοῦτο μᾶλλον. Ἐνεκ τούτου συνεχῶς γελῶ ἐν Ἀθήναις, ὅπου τὰ παράδοξα κοινωνικὰ καὶ ἠθικὰ φαινόμενα τὰ ὅποια πράγαι ἢ παροῦσα μεταβατικῆ τοῦ ἔθνους κατὰστασις δίδουσιν ἀφορμὴν εἰς πλεῖστα κωμικὰ.

Αἱ σημεριναὶ Ἀθηναὶ εἶναι τι ἴδιον εἰς τὸν ἑλληνικὸν κόσμον, διότι ἐν αὐτῇ συνέρχονται καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ἤττον συγχρωτίζονται τὰ πλέον ἑτερόκλητα καὶ ἑτερογενῆ στοιχεῖα. Πιθκὸν νὰ ὑπάρχη ἐνόησις ἐν τῷ ἔθνει τούτῳ. Κκιτοὶ φιλέλληνας, δὲν ἐσχημάτισα εἰσέτι ἀκριβῆ ἐπὶ τοῦ προκειμένου πεποιθήσιν, ἀλλ' ἂν τῷ ὄντι ὑπάρχει τοιαύτη ἐνόησις, ὡς λέγουσιν, εἶναι αὕτη κατ' ἐξοχὴν ἐνόησις ἐν τῇ ποιικιλίᾳ, κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἐνὸς τῶν διαπρεπῶν φιλοσόφων τοῦ συγχρόνου ἑλληνισμοῦ. Τὰς σκέψεις ταύτας ἔκμα ἐνόησε ἐναυθῆ εἰς τοὺς κλυομένους μεγάλους βυσιλικούς χορούς, περρευρισκόμενος εἰς αὐτούς κατὰ τὴν συνήθειάν μου ὑπὸ τὸ πρόσωπον ξένου περιηγητοῦ φυτιοδίφου. Ὁ ἀγνωστὸν τὸν τόπον τοῦτον δύναται ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ νομίσῃ ἐκυτὸν ἐν Εὐρώπῃ ἐν κοινωνίᾳ τινι οὕτως εἰπεῖν κωνοικῆ. Καὶ ὅμως ὅλον τὸ φαινόμενον ἐκεῖνο εἶναι πράστασις θεατρικῆ, ὡς αἰ ἐπίσημοι κηδεῖται ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, εἶναι φαντασμαγορίᾳ ὡς ἡ ἀπὸ τῶν μυθικῶν χρόνων κατὰγωγὴ τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων, ὡς αἰ ἀξιώσεις τῶν ἐπὶ ἀπρκαμίλλῳ εὐφυῶν, ὡς ἡ ἀκατάσχετος αὐτῶν δύναμις πρὸς κατὰκτησιν μέρους τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἐν τοῖς χοροῖς τούτοις μίαν ἐντύπωσιν εἶναι ἀμερίστως εὐχάρι-

στος, ἡ ἐκ τῆς ἀξιοπρεποῦς καὶ ἀβρόφρονος παρκαστάσεως τῶν Βασιλέων, διότι οὔτοι ἀνήκοντες εἰς ἀρχαίαις εὐρωπαϊκὰς δυναστείας παρίστανται ὅ,τι πράγματι εἶναι. Βεβαιῶς ἀπαντᾷ τις εἰς τοὺς χορούς ἐκεῖνους πρόσωπα σεβαστά, ἀλλὰ ταῦτα εἰσὶ τὰ ἀφανεστερα' ἐν γένει δὲ ἡ παραγομένη ἐντύπωσις ἐκ τῶν ἐν χορῷ φαινόμενων εἶναι ἀνάλογος τῆς ἐντυπώσεως, ἣν ἐμποιεῖ ὁ χορὸς ἀνθρώπων ἀνεπιτυχῶς μετεμφισμένων. Ἐνθυμοῦμαι τὰς πρώτας ἐντυπώσεις ἐν τοιούτῳ χορῷ τοῦ νεαροῦ φίλου μου ἱππότη Φουστίνου (δισεγγόνου τοῦ Φάουστ τοῦ Goethe), ὅτε τὸν συνώδευσα κατὰ τὴν πρώτην ἐν Ἑλλάδι περιήγησίν του. Ἀφιχθέντες ἀκριβῶς ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Ἰανουαρίου 1875 ἐζητήσαμεν καὶ ἐλάβομεν ἀθημερὸν πρόσκλησιν διὰ τὸν βασιλικὸν χορόν, καὶ περὶ τὴν 11^{ην} τῆς ἐσπέρας διετρέχομεν τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἐκεῖνας αἰθούσας τὰς φωτιζόμενας ὑπὸ χιλίων κηρίων. Ὁ εὐφυῆς ἀλλ' ἀπειρος τότε ἱππότης Φουστίνος ἐθέλετο καὶ ἠπόρει. — Ἀλλὰ δικτὶ μὲ εἴπητε, Κύριε Δόκτωρ, λέγει μοι ταπεινῆ τῇ φωνῇ, ὅτι ὁ τόπος οὗτος εἶναι εἰσέτι εἰς τὰ σπάρκοντα, ἄνευ συγκοινωνίας, ἄνευ τᾶξων κοινωνικῶν μεμορφωμένων... — Δὲν εἶναι τόπος συζητήσεως ἐδῶ, φίλτατε Φουστίνε, βλέπε καὶ μετ' ὀλίγον τὰ λέγομεν. — Ὅτε μετὰ μίαν ὥραν εἴμεθα μόνοι ἐπὶ τῆς πλατείης τοῦ συντάγματος, καλῶς τυλιγμένοι εἰς τοὺς μανδύας μας, διότι ἡ νύξ ἦτο αἰθρική μὲν ἀλλὰ ψυχρά, τότε ὁ Φουστίνος ἐπᾶνέλαβε τὰς ἀπορίας του οὕτως πως. — Ἀλλ' ἐδῶ, σεβαστέ μοι δικηβολοδιδάσκαλε, εὐρισκόμεθα ἀπ' ἐνκοιτίας ἐν κοινωνίᾳ λίαν ἀνεπιτυγμένη. Ὁφείλω νὰ πιστεύσω μᾶλλον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἢ εἰς τὰς κρίσεις σας, ὅσον καὶ ἂν σὰς σέβωμαι. Εἶδον ἐκεῖ τῶσους στρατάρχας, ἀρχικυάρχους, πρωθυπουργούς, ὑπουργούς, βουλευτάς, ἀκδηματικούς, γραπεζίτας, συγγραφεῖς, ἀνδρας ἐνδόξους εἰς πᾶν εἶδος, ἀντιπροσώπους μεγάλων οἰκογενειῶν, πρίγγιπας, δούλας, πριγγιπέτας καὶ δουκί-

σας. . . — Ένταυθα διέκοψα τὸν ἀφελῆ σύντροφόν μου διὰ τοῦ γέλωτός μου ἐκείνου τὸν ὅποιον ἐξεκαρόδισθη ὁ αἰμίνηςος πάπος μου, ὅτε ἡ Μαργαρίτα ἔπεσε τέλος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Φάουστ, ὕστερον ἀπὸ τόσας καρτσιτσιλῆς. — Ἄλλ' ὄλα αὐτά, Φαουστίνε μου, ὑπέλαβον, εἶναι φαντασμαγορικά ὡς τόσα ἄλλα ἀπαρχαφέντα ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ὁ, πᾶσι περιπτώσεσιν εἶναι δικασιμότητες τῶν ἀλλοτρίων σπουδαίων. Οἱ μεγαυπῆρες σου αὐτοὶ δὲν ἐκπροσωποῦν τίποτε πραγματικόν, οὔτε ἐν τῷ παρελθόντι, οὔτε ἐν τῷ παρόντι αὐτῶν. Πρέπει δὲ νὰ κατέλθῃς κατὰ χρονολογικὰ ἔτη τὴν πραγματικότητα, προκειμένου περὶ τῶν πλείων ἐξ αὐτῶν τῶν καλουμένων *μεγάλων*, ὅπως αὐτοὶ ἀποκαλοῦσιν ἐκαστούς, παρωδοῦντες τὰ ἀλλοτρίων ὑπάρχοντα, ὡς τὰ μικρὰ παιδικὰ παρωδοῦσι τὰς πράξεις τῶν πρεσβυτέρων των. Θέλεις νὰ ἴδῃς, ποῦ εὐρίσκεισθαι πρᾶγματι ἐν μέσῳ τῆς κοινωνίας ἐκείνης; Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ. — Τότε δικασιμότης ἐξουσίᾳ κατέστημεν ἀφανεῖς, διετρέξαμεν ἀκκρικίως ἀποστάσεις μεγάλας, καὶ ἐντὸς ὀλίγων ὥρων ἕως εἰς τὰ ἐξημερώματα εἰσῆλθόμεν εἰς διττοὺς μέρη ἐν ταῖς Ἀθήναις, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, καὶ ἐν δικφόροις ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πόλεσιν. Ἐνικχοῦ δὲ παρέστησα τῷ φίλει μου εἰκόνας μερῶν καὶ πραγματικῶν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν γενομένων, πρόσωπα (ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια ἐν τῷ χορῷ ἐθιζύμασε) ὅποια ταῦτα ἦσαν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὀλιγίστους; δὲ γονεῖς καὶ πάπους αὐτῶν, διότι παρ' Ἑλλήσιν οἱ γονεῖς καὶ οἱ πάποι εἰσὶ σπάνιοι, μ' ὅλην τὴν περὶ τὸ πλάττειν προγόνους εὐχέριαν αὐτῶν. . . .» Δικασιμότητα μετὰ λύπης ἐνταῦθα τὸ μέρος τοῦτο τῶν ὁδοιπορικῶν σημειώσεων, καί-τοι περιεργότατον, διότι ἡ δημοσίευσίς αὐτῶν ἀποβλίνει ἀδύνατος, ἔνεκα τῶν σημειουμένων προσώπων καὶ λεπτομερειῶν.

ANEMOMAZOMATA

Πολλοὶ τῶν κατ' αὐτάς ἐλθόντων ἐνταῦθα ξένων, ὅπως ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐπισκοπήσωσι τὰ κατ' ἡμᾶς ζητοῦσι μετὰ περιεργείας νὰ ἐξηγηθῇ αὐτοῖς ἡ σημασία τοῦ πολιτικοῦ συμβόλου τοῦ κυρίου πρωθυπουργοῦ καὶ τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ, ἤτοι τοῦ «*Μὴ Χάρισαι*». Ἐκ πασῶν γενομένων μεταφράσεων ἐπιτυχεστάτη ἐφάνη ἡμῖν ἡ διὰ τοῦ γαλλικοῦ ῥητοῦ: «*Charité bien entendue commence par soi même*».

Ὁ νέος Πρύτανις κ. Λάκων παρελαμβάνων τὴν πρυτανεῖαν παρὰ τοῦ προκατόχου του ἀπήγγειλεν εὐγλωττον λόγον περὶ τῶν Ἀρχῶν τῆς Γεωμετρίας, τοῦ ὁποίου δυστυχῶς ἡ ἐπιστημονικὴ εἰδικότης ἦτο τοσούτη, ὥστε οὐδεὶς τῶν παρευσῶτων ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τὸ παρελαμβάνον. Κατ' ἂν πληροφοροῦμεθα ὁ ὑποψήφιος νέος πρύτανις καὶ καθηγητῆς τῆς Θεολογίας κ. Πικυλίδης προτίθεται νὰ ἐκφωνήσῃ καὶ ἐτοιμάζῃ ἀπὸ τοῦδε λόγον ἐβραϊκῆς.

Ὁ Ἀσμοδαῖος ἐπαλαμβάνει ὑπὸ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν εἰδῆσιν τινα ἀπαισίαν, κατ' ἣν ἐν τοῖς ἐκτελουμένοις γυ-

μνασίοις διὰ πυρῶν ἐν τῷ ἀτμοδρόμῳ αὐτοῦ *Ναύαρχος Μιαούλης*, γόμενός τις ἀνεφλέχθη καὶ ἐκκυσαν ἐξ νυκτός, μὴ ἀποθανόντας μὲν ἀλλὰ κινῆσθαι τραυματισθέντας. Εὐχόμεθα, ὅπως τῶν μετὰ πολλὰ ἐπιμονῆς καὶ μετὰ λεπτομερειῶν διὰ διδομένην ταύτην εἰδήσιν διαμείσῃ ἡ ἀρμοδία ἐπηρεαστῆ. Κατὰ τὰ διὰ διδομένα ἡ γόμενός τις ἀνεφλέχθη, διότι τὰ γυμνασία ἐγίνοντο οὐχὶ διὰ τῆς εἰς τὰ πυροβόλα κρούσιν ἀπαιτουμένης ἰσχύος παρὰ τῆς κοινῆς, χάριν αἰσιομελίας. Ἦν δὲ πρὸ γένεστος, ἤθελεν ἐπιβεβαιωθῆ ἡ ἀσφαλὴ εἰδήσιν, καὶ ἤθελεν ἀποδειχθῆ ὡς προκύψασα ἐκ τῆς ἀνωτέρω αἰτίας, δὲν μένει τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἐπηρεαστῆ παρὰ ν' ἀντικατεστήσῃ εἰς τὸ γεῦμα τῶν νυκτῶν κατὰ τὰς νηστεύμας ἡμέρας τὸ ἔλαιον διὰ τοῦ πετρελαίου, ὡς εὐθυνότερον.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ὁ βουλευτῆς κ. Τζάνης ἐκ τῶν ἀρχαιομαθῶν ἀντιπροσώπων τῆς βουλῆς, γνώστης τῶν κλασικῶν γλωσσῶν καὶ ἰδίως τῆς λατινικῆς σφοδρῶς ἐπέκρινεν, ὡς μνησάνομεν, τὸ ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ Ἀσμοδαίου λατινιστῆ συντεταγμένον λόγιον, ὡς ἐσφαλμένον. Ὁμιλῶν δὲ μετ' ὑπερηφανείας περὶ τοῦ κόπου ὃν κατέβηκεν αὐτὸς εἰς ἐκμάθησιν τῆς κλασικῆς ταύτης γλώσσης, ἔλεγε τὰ ἐξῆς, ὡς ἐμάθομεν, πρὸς κ. Φραγκοσίλην μετὰ ῥητορικοῦ τινος ὕφους:

Nam ego studio latinis litteris ab adolescentia magnam pecuniam solutus praeceptoribus. Si vero Asmodaeo volenti est studire gloriosam linguam latinam, debet referri hanc inter primas linguas vetustatis, et non quam loquax ludere. Namque omni libri pleni sunt exemplorum latinorum. Et ego quotidie multa epigramata vulgo in concione promo nullam mercedem laborum sed laudem atque honestatem CALAMARUM desiderans. Per litteras vero consului philellenicum comitatum Romae amare parvam Graeciam, Namque erat Italia tunc plena graecarum artium ac disciplinarum, quam dicit Cicero. Ergo, tace, Asmodae imperite.

Τὰ ἀνωτέρω ἤθελε νὰ πέμψῃ ἡμῖν ὁ ἴδιος πρὸς δικακροτύρησιν, ἀλλ' ἀπετράπη, ἀγνωστον διατί. Οὐχ ἦττον ὁ Ἀσμοδαῖος κατάρθωσε διὰ τῆς σατανικῆς δυνάμεως ν' ἀφαιρήσῃ τὸν λατινικὸν κικερῶνειον λόγον τοῦ ἐκ Καλαμῶν βουλευτοῦ, ὃν πολὺ ἐκτιμᾷ καίπερ ὕβριστικῶς imperitus παρ' αὐτοῦ ἀποκαλούμενος.

Satyricus

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Τοὺς ἐπιστράτους ὁ νόμος τοῦς διώκει καὶ τοὺς συλλαμβάνει καὶ τοὺς φέρει καὶ τοὺς κατατάσσει.

Μπούμπουλης